

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθῆναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
το Ταμείο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

Ό Ρ ω μ η ό ς τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θα βγαίνε
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' οποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι, — διότι τους ανέχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχιας — και 'στο Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαθώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνωνται ποτέ
κι' οσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονίερη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' οτων φόρων τήν αντίρα — κι' ό Ρ ω μ η ό ς μας μιά δεκάρα.

Ποῦντος διακόσα τριάντα ένα
και οι πατέρες τάχουν χαμένα.

Έβδομη Δεκεμβρίου και δεκάτη
κι' ό Σπάρταλης το έθνος συνταράττει.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπόν 'στα δπλα, Περικλή..

Π.— Γιατι με τόση φούρια;

Φ.— Έπαναστάσεις, πόλεμος, σκυλοκαυγας, κουμπούρια.

Π.— Μίλα καλά, βρε Φασουλῆ..

Φ.— Σημαίνει το κουδοῦνι
και η αντιπολίτευσις τεντόνει το ρουθοῦνι.
Φωτιά και ξεθεμέλιωμα, βρισίδια και μαγκούραις,
προδόται και ριψάσπιδες, μαχαίρια και κουμπούραις
κι' ένα πουλι έρρέκαξε «Πολέμαρχοι κτυπάτε,
προτου για τα Χριστούγεννα 'στα σπήγια σας να πᾶ-
[τε.]»

Π.— Σηκόνονται η τριγες μου και τρέμει το κορμί μου.

Φ.— Φωνή βοωντος, Περικλή, εν μέσφ της έρήμον.
Βαβαί! παππαί! λατταταί!.. ιδου άγρίων στίφος...
δος μου άμέσως, Περικλή, το ξύλινόν σου ξίφος.

Σεις τίνες είσθε;...δανεισται του Σπάρταλη...σταθῆτε...

τί; χρήματα γυρεύετε;... να πάτε να χαθῆτε...

ποιός είσαι σύ που με κυτῆς με μάτια σαν γαρίδα;

νομίζω πως και άλλοι με είδες και σε είδα...

ά! ναι, ό Στῆλμαν είσαι σύ, όπου εμπρός μου στέκεις,

του Σπάρταλη 'ψηλός γαμπρός, Τζών Μπουλ ντεληφουσε-

του Χ ρ ό ν ο υ ανταποκριτής, του Θεωρωῆ ό δαίμων,

που τῆνομά σου πάντοτε θα το άκούη τρέμων..

Σικτίρ και σύ, τσιφούταρε και πάψε τήν αντίρα

κι' έμεις γι' αυτόν τον Σπάρταλη δέν δινουμε πεντάρα

κι' αν είναι και του Καλλιγαῆ εξαδελφος, ως είναι...

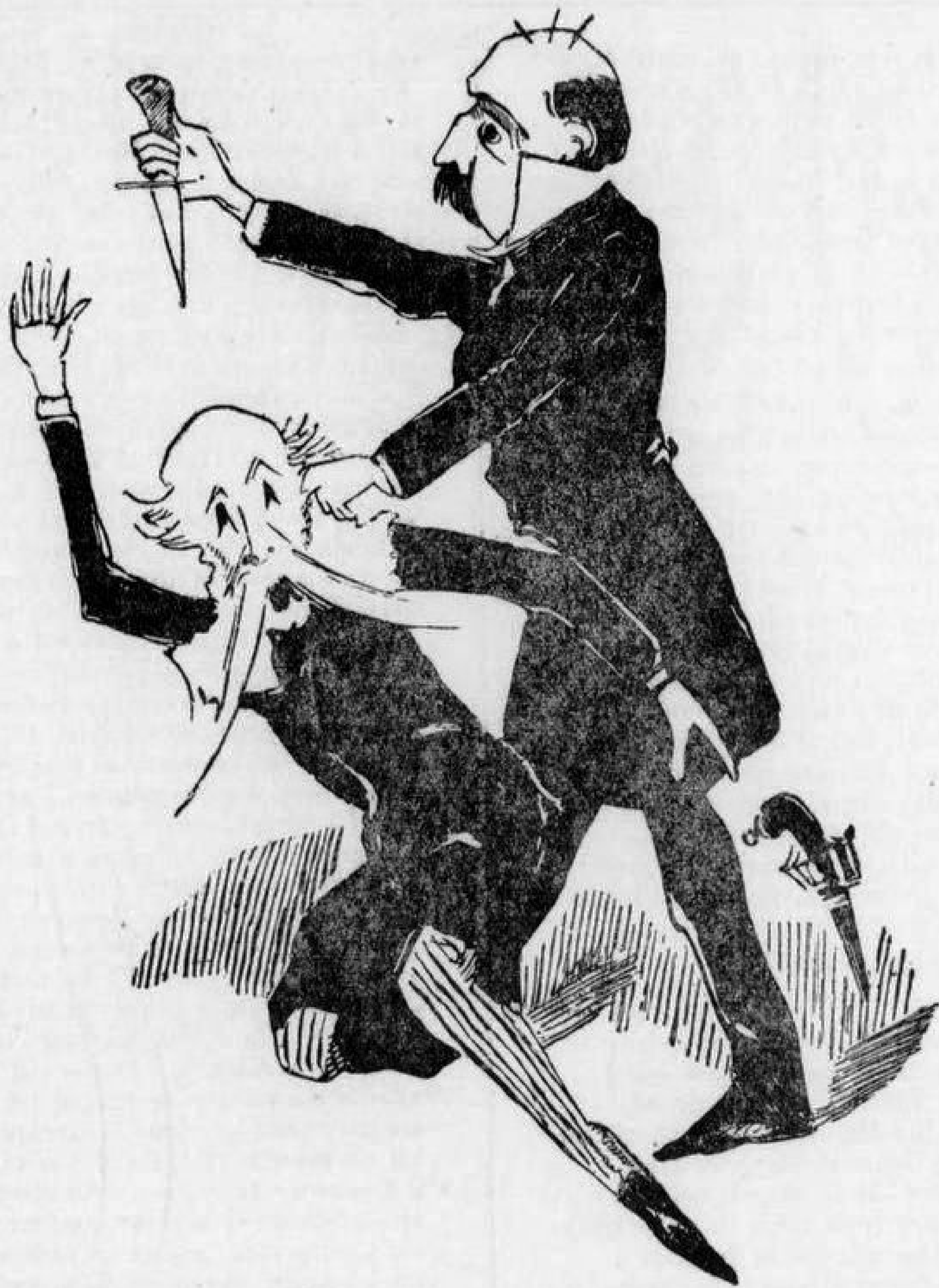
άπ' το πουγγί σου, Καλλιγαῆ, στους συγγενεις σου δίνε.

Έστον μακαρίτη Σπάρταλη πεντάρα δέν χρωστουμε

- καὶ ἤπτε εἰς τὸν ἴσχυο τοῦ πῶς τὸν εὐχαριστοῦμε,
 γιὰτὶ ἐκεῖνος ἔγινε ἡμοναχὴ αἰτία
 καὶ ἄρχισε τὸ γκάρισμα ἢ βουλευτοκρατία
 καὶ ἀναψε κί' ἐκόρωσε τὸ αἷμα τῶν πατέρων
 καὶ οἱ χορτάτοι ἠπάστηκαν μετὰ τῶν ἡμετέρων,
 ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς ὀλίγου δεῖν νὰ πέση
 με τούτῃ τῇ βρωμοδουλειᾷ ποῦ ἔβγαλε ἴσῃ μέση.
- Π.—Γιὰτί, βρὲ ἀφιλόιμε, δὲν ὀμιλεῖς σ' ἐμένα,
 ἀλλὰ κυττάζεις γύρω σου με μάτια γουρλωμένα;
 μὴν ἔχης ψύχωση καὶ σὺ τοῦ φρενολόγου Σίμου;
- Φ.—ὦ Σίμε, Σίμε, πρόσελθε εἰς τὴν βουλὴν μαζί μου.
- Π.—Ποιοὺς βλέπεις, βρὲ, τριγύρω σου καὶ ὀμιλῶντες πλάνεις;
- Φ.—Ἐσὺ δὲν βλέπεις τίποτα ἢ τὸν στραβὸ μου κἀνεις;
- Π.—Ἐσένα βλέπω μοναχά...
- Φ.—
 Μὰ εἶσαι ντιπ κανάγιας.
- Π.—Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κί' ἄλλα τῆς κουκουβά-
 [γιας...
- μὰ πάψε τῆς παραφοραῖς γιὰ νὰ μὴν πέση ξύλο...
- Φ.—Θυμάσαι ποῦ σοῦ ἔλεγα σὲ περασμένο φύλλο
 πῶς ἡ βουλὴ μου φαίνεται ἀνάλατη καὶ κρύα
 κί' οὐτ' ἢ Ροζοῦ δὲν ἔρχεται σάν πρὶν ἴσῃ θεωρεῖα
 κί' οἱ βουλευταὶ με νούμερα σκοιόνουν τῆς ἡμέραις;...
 Μόλις τὰ ἤκουσαν αὐτὰ τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
 τοὺς ἤπρη τὸ φιλότιμο κατὰ καλὴν μου μοῖραν
 κί' ἀέρα τὰ κεφάλια τῶν εἰς τὴ στιγμὴ ἐπῆραν
 καὶ τώρα πετσοκόβονται καὶ βγάζουν καὶ κουμπούρια,
 πιστεύω δὲ μὲς ἴσῃ βουλὴ νὰ κάμουν καὶ ταμπούρια
 κί' ἀγρίεψαν ἴσῃ ἀληθινὰ καὶ γίνεται νυκτιέρι
 καὶ φεύγουν ἀπὸ τῆ δουλειᾷ με τῆς αὐγῆς τὰστέρι,
 ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, τοὺς κατακαμαρόνω
 καὶ σάν τρελλὸς χειροκροτῶ κί' ἀνάβω καὶ πυρόνω
 κί' ἔχω τραγούδια νὰ σοῦ ἴσῃ ἕνα σακκί γεμάτο,
 ποῦ ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ ἴσῃ με βρίζει τὸ Σαββάτο.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ δίδεις, Φαρουλῆ, μικρὰς λεπτομερείας
 περὶ αὐτῆς τῆς σοβαρᾶς τοῦ Σπάρταλ' ἱστορίας;
- Φ.—Τὸ καύκαλό σου κτύπησε καὶ τὸν γιακᾶ σου τράβα
 καὶ κάπτε λάκκο, Περικλῆ, θαρρῶ πῶς ἔχ' ἡ φάβα.
 Ἄλλ' ὅμως ἴσῃς βρωμοδουλειᾷς ἐγὼ δὲν ἐπεμβαίνω
 καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰφίνω μπερδεμένο.
- Π.—Λέγε λοιπὸν τί ἔτρεξε...
- Φ.—
 Σημαίνει τὸ κουδοῦνι
 καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις τεντιόνει τὸ ροθοῦνι,
 καὶ βλέπεις χεῖλια κίτρινά καὶ μούτρα σάν λεμόνια...
- Π.—Ὁ μακαριτῆς Σπάρταλης ἄς ζήση χίλια χρόνια.
- Φ.—Ὁ Σπάρταλης.. ὁ Σπάρταλης... γι' αὐτὸν φωνάζουν
 [ὄλοι,
- τρίζει τὸ βῆμα τῆς βουλῆς καὶ ἀντηχοῦν οἱ θόλοι
 κί' ἀκοῦς ποδοκροτήματα καὶ σχόλια παντοῖα
 καὶ ἔξαφνα φωνάζουνε «δὲν εἶναι ἀπαρτία»
 καὶ τότε τὸν κατάλογον ὁ Πρόεδρος διαβάζει,
 ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις ἴσῃ τέσσερα τὸ βάζει
 κί' ἀπὸ τῆς κλειδαρότροπαις κρυφὰ κρυφὰ κυττάζουν
 καὶ με λαχτάρα τοὺς ἐντὸς μετροῦν καὶ λογαριάζουν,
 ἀλλ' ἄμα εἶδαν, Περικλῆ, πῶς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
 ἢ ἀπαρτία τῆς βουλῆς καὶ μ' ὄσους εἶχαν μείνη,
 εἰσώρμησαν ἴσῃ αἰθουσαν τρεχάτοι σάν ἀγορμία,
 ἢ σάν κοράκια νησιτικά ποῦ μυρισθοῦν ψοφήμια.
 Τότε δὴ τότε πάταγος κί' ἀλαλαγμὸς βοῶντων,
 τότε δὴ τότε ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς ὀδόντων
 καὶ ἡ κολώναις σείνονται καὶ ἡ βουλὴ σαλεύει
 κί' ὁ νέος Σάκης πλάνεται μαζί με τὸν Κοκκέβη

καὶ πᾶσα πτέρυξ, Περικλῆ, ἀγρίως ἐξεμάνη,
 ὅταν ὀρμᾷ ὁ Γουλιμῆς μαζί με τὸν Σισμάνη
 κί' ὁ Σάκης σφενδονίζεται ἀπὸ τὸ βῆμα κάτω,
 ὁ δὲ Κοκκέβης φοβερὸς ὡς ταῦρος ἐμυκάτο
 κί' ὀξείας ἤκουες φωνῆς σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι:
 « φτοῦ! νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε καὶ ξύστρωτο γαῖδοῦρι, »
 « πῶς με θωρεῖς ἀκίνητος καὶ ποῖός ὁ λογισμὸς σου; »
 « θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸ Χριστό καὶ πάψε τὸ θυμό σου, »
 « σικτιρ, μωρὲ ψωφόσκυλο, σικτιρ καὶ σύ, γουροῦνι, »
 « βρὲ τρίχα τρίχα, μασκαρᾶ, σοῦ βγάζω τὸ πηγοῦνι. »
 Τιοῦτων οὖν μετὰ χολῆς καὶ λύσσης λεγομένων
 καὶ τῶν κυρίων βουλευτῶν τὰ μάλα ἐξημμένων,
 κατέπαυσε ἡ θύελλα καὶ τὸ πολὺ χαλάζι
 καὶ πάλι τὸν κατάλογον ὁ Πρόεδρος διαβάζει
 καὶ τὸν Κοκκέβη ἄκουαν με προσοχὴν τὰ πλήθη
 κί' ὁ Βαλσαμάκης ὁ ἀπὸν παρὼν ἐθεωρήθη,
 καθόσον εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὑπῆρχε τὸ παλτό του
 καὶ ἄλλη νέα θύελλα ἐπῆλθε μετὰ κρότου,
 ὁ δὲ Κοκκέβης πρότασιν τοιαύτην παρεισάγει,
 ποῦ ὁ καθέννας ἔχασκε καὶ ὄντως ἐξεπλάγη,
 πῶς ὄσους ἴσῃν συζήτησιν δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνη,
 αὐτὸς ἀρκεῖ ἴσῃν θέσιν του σημεῖον τί ν' ἀφίνη,
 τὸ φέσι, τὸ καππέλο του, τὴ σκούφια, τὸ ταμπάρο,
 κανένα μίξομάντυλο, ἢ πίπα ἢ τσιγάρο
 κί' εἰς τοῦτο θ' ἀποδίδεται μεγάλη σημασία
 καὶ δὲν θὰ σημειώνεται γιὰ τοῦτον ἀπουσία.
 Ἐνῶ δ' ἐγίνοντο αὐτὰ καὶ ἄλλα ποῦ δὲν εἶπα
 τὸ κάθε ὄρολόγιον μεσάνυκτα ἐκτύπα
 κί' ὁ Θεοδωρῆς ἴσῃ σπῆτι τοῦ ἐπῆγε κί' ἐκοιμήθη
 καὶ φαντασμάτων ἔβλεπε εἰς τ' ὄνειρόν του πλήθη
 τῆς ἄσπραις φαβορίταις του νὰ βγάζουν μία μία
 καὶ πᾶς πιστὸς ἡμέτερος δεινῶς ἐβουλιμία,
 ὁ δὲ Ρουμπόρδ, βρὲ Περικλῆ, ἐν ἀπαισίᾳ θέα,
 τὸν ἔστησε ἴσῃν Καύκασον καθὼς τὸν Προμηθεᾶ
 κί' ἐβρόντων σύννεφα πυκνά καὶ μαῦρα ὡς τὴν πίσσαν,
 τὸ ἦπαρ δὲ τοῦ Θεοδωρῆ κατέτρωγε με λύσσαν
 ἐν σαρκοφάγον ὄρνεον, τοῦ Στήλμαν ἔχον τύπον,
 ὁπότεν εἰς τὴν θύραν τοῦ βαρὺν ἀκούη κτύπον.
 Σήκω, τοῦ λένε, Θεοδωρῆ καὶ ἄφησε τὸ στῶμα,
 διότι ὁ ἔσπερινὸς δὲν ἔπαυσε ἀκόμα.
 Κί' ὁ Θεοδωρῆς ξιπάσθηκε ἀπάνω ἴσῃνειρό του
 κί' ἀπὸ τὸ στῶμα τοῦ πηδᾶ καὶ κάνει τὸ νερό του
 κί' ὀλίγου δεῖν εἰς τὴν βουλὴν ἀπὸ τὰ βιαστικά του
 νὰ πάη με τὴ ρόμπα του καὶ με τὰ νυκτικά του.
 Κί' ἦλθε σχεδὸν περὶ τὰς τρεῖς ν' ἀρχίσῃ τὸ τροπᾶρι
 καὶ ἦτανε ἡ μούρη του ὡς εἶδος κεχριμπᾶρι
 κί' ὁ Φλέσσας ἐρητόρευε καὶ εἶχε πάρη φόρα
 κί' ὄλ' οἱ βουβοὶ ὡς σήμερον κί' αὐτοὶ ἴσῃμιλοῦσαν τώρα
 σάν τοῦ ἀγίου Βαρλαάμ ἐκεῖνο τὸ γαῖδοῦρι
 καὶ ὁ Σινέλης ἔφθασε μαζί με τὸν Βουδοῦρη
 καὶ κάθε τόσο ἴσῃφύτρωναν ζητήματα καινούρια
 καὶ ὁ Τρικούλης ἔτρωγε ἀδιάκοπα κουλούρια,
 ἀλλὰ ἐχάθη ἔξαφνα ἐκ μέσου τοῦ σωροῦ του
 κί' ἐκεῖ κατὰ τῆς δόμοσις ἐπῆγε πρὸς νεροῦ του,
 εἰς δὲ τὸ οὐρητήριον αὐθεντικῶς μανθάνω,
 πῶς ἔμειν' ἕνα τέταρτο κί' ἀκόμη παραπάνω
 καὶ τοῦτο εἶναι γεγονὸς πολὺ σημαντικόν
 καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ κί' ἐντὸς τῶν πρακτικῶν,
 διότι δὲν τὸ ἔκαμε ποτὲ του ἔως τώρα

και απορω πως δι' αυτο δεν εγραψε η "Ω ρ α.
 Π.—Πάψε, καυμένη Φασουλῆ κι' ο νοῦς μου ὄλος φρίττει.
 Φ.—Τοιαῦτα οὖν συνέβαινον και ἦτον ὥρα τρίτη
 κι' ἐνῶ ξυπνή δὲν ἔβλεπες τριγύρω οὔτε μυῖγα
 και ὄλον τὸ δαιμόνιον πτολίεθρον εἰσίγα
 και σκότος ἐβασίλευε 'στ' ἀπάνω και στὰ κάτω
 και πᾶς τρισόλβιος ἀστὸς βαθέως ἐκοιμάτο,
 ἠγρύπνουν μόνον, Περικλῆ, οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους
 και ὅσοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀδειάζουν ἀποπάτους.
 Π.—Και ὕστερα;
 Φ.— Ὁ θόρυβος ἀκόμη ἐπεκράτε.
 και ἡ βουλὴ ἐφαίνετο σὰν μαγικὸ Παλάτι,
 ὡσὰν ἐκεῖνο δηλαδή, ποῦ εἶδε 'στὸνειρό του
 ὁ μέγας Κάρολος θαρρῶ εἰς τὸν παλῆθ' καιρό του.
 Καὶ ἦλθεν ὄρθρος, Περικλῆ και μ' ὄλα τὰ σωστά των
 ἀρχίσανε οἱ πετεινοὶ τὰ κακαρίσματά των
 και τῆς νυκτὸς σιγὰ σιγὰ ἐχάνετο ἡ σκέπη
 κι' οἱ σαλεπτζῆδες ἔσκουσαν 'στουὺς δρόμους τὸ σαλέπι
 κι' ἐρόδιζε ἡ χαραυγὴ κι' ἐπρόβαλε ἡ πούλιγα
 και φρέσκα οἱ μανάβηδες 'πουλοῦσαν παραπούλιγα
 κι' ἐσήμαιναν οἱ κώδωνες ἐκάστης ἐκκλησίας

και προσεκάλουν 'στουὺς ναοὺς ὁσίους και ὁσίας
 και οἱ παππάδες ἔτρεχαν νὰ κάμουν λειτουργίαν,
 διότι ἐξημέρωνε ἡμέρα δι' ἀργίαν
 και ἄφινε τὰ βλέφαρα τοῦ καθενὸς ὁ ὕπνος
 κι' ἐξηκολούθει 'στην βουλήν ὁ μυστικὸς ὁ δεῖπνος
 και ἦτο νῦξ ἱστορική και νῦξ Βαρθολομαίου
 και πλήρης ἐνθουσιασμοῦ κι' αἰσθήματος ἀκμαίου
 κι' ἐσφίγγετο τὸν τόνον του καθένας ν' ἀνεβάσῃ
 κι' οὔτε παπᾶς δὲν ἤρχετο κανεὶς νὰ τοὺς διαβάσῃ.
 Π.—Μὰ τέλος πάντων, Φασουλῆ, ἀμάν, Χριστέ κι' ἄς φέξῃ.
 Φ.—Τούτων ἐχόντων οὕτωσί, σὰν 'κτύπησαν ἡ ἔξη,
 ἠγέρθησαν οἱ νησικαὶ τῶν βουλευτῶν ὀμάδες
 κι' ἐπήγανε κι' ἐφάγανε πατσᾶ και λουκουμάδες.
 Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν...
 οὐχ ἦτον ὁμως, Περικλῆ, ἀμέσως τὴν Δευτέραν
 ἀπὸ τὸ σπῆτι μου κρυφὰ ἐπῆρα δὲθ' κουμπούρια,
 μὰ ἔβαλα 'στην τσέπη μου και κάμποσα κουλούρια
 κι' ἐπῆγα πάλι 'στη βουλὴ ν' ἀρχίσῃ τὸ νυκτέρι...
 ἀπ' ἔξω δ' ἦτο πάμπολυ πατριωτῶν ἀσκέρι,
 ἀλλὰ ὁ Ἀργυρόπουλος δὲν ἄφινε κανένα
 και οὔτε κἂν τὴν εἴσοδον ἐπέτρεπε σ' ἐμένα

κι' ὄχλοβὴ ἐγένετο, ἀντάρα καὶ σπρωξίδι,
ὡς ποῦ 'στὸ τέλος ἄρχισε νὰ πέφτη κοντακίδι
κι' οἱ εὐζωνοὶ ἐλόγιζαν μὲ προφανῆ ἀνδρείαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν
καὶ τὴν πλευρὰν ἐνὸς θαρρῶ ἐκέντησαν βαθέως
κι' αἷμα καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς ἐξέρρευσεν εὐθέως
ἀλλὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἤμουν 'στὰ καλά μου
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ μου φεύγουν τὰ ψιλά μου
κι' εἰς μέρος τι δυσώνυμον ἐτρέπωσι ὁ τλήμων,
ποῦ τόκαμε δι' ἄσυλον ὁ κύριος Φιλῆμων.

Π.—Μὰ τέλος πάντων θὰ μοῦ 'πῆς τί ἔγινε, κασιδίη;

Φ.—Τὰ ἴδια πάλι, Περικλῆ, ἀντάρα καὶ βρσιίδι
καὶ ἀσομῆ ἐδίδοτο πρὸς ἑναρξιν πολέμων
καὶ ἦλθε Παππαδόπουλος κλονούμενος καὶ τρέμων
καὶ εἶπε ὅτι διὰ γνωστοὶ τὸν 'πῆραν κατὰ βῆμα
κι' ἠπείλησαν πῶς θὰ κοπῆ τοῦ βίου του τὸ νῆμα,
διότι 'στὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τινος ἀνήκει
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, τοὺς διεδέχθη φρίκη
κι' ὁ Κρεστενίτης ἔφθασε καὶ εἶπε πῶς 'στὸ δρόμο
ἐπιάστηκε εἰς τὰ γερά μὲ κάποιον Ἀστυνόμο
καὶ διεμαρτυρήθησαν μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὁ Παππαγιαννακόπουλος καὶ ὁ Μπασιάς κι' ὁ Ράλλης,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος σὲ τοῦτο τὸν καυγᾶ
γιὰ νὰ τάνοιξη ὁ λαιμὸς κατάπιε διὰ αὐγά,
μὰ ἦταν κλούβια, Περικλῆ καὶ τοῦφεραν ναυτίαν,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔσκουζαν διὰ τὴν ἀπαρτίαν
καὶ τέλος ἀπεχώρησε συσφίγγων τὰ πλευρά του
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ δυστυχὴς νὰ βγάλῃ τάντερά του.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Παρὸλ ντοννέρ.

Π.— Ὁ νοῦς μου θὰ γυρίσῃ.

Φ.—Καὶ ὁ; ἑώρακεν αὐτά, ἐκεῖνος μαρτυρήσει,
ἢ μαρτυρία δὲ αὐτοῦ ψευδῆς δὲν θὰ κοιθῆ
κάκεινος ὄψει, γαῖδαρε, πῶς λέγει ἀληθῆ.
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς 'στὴν τόσην παραζάλην
περὶ τοῦ Τάκη ἄρχισε νὰ ρητορεύῃ πάλιν
κι' ἀπὸ τὸ στόμα ἔβγαζε ἀφροὺς μαζί καὶ σάλια
καὶ ὁ Βουλπιώτης ἔχασε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἀπὸ τὸ θεωρεῖον
ἀδιαφόρως ἔβλεπα μὲ βλέμμα κάπως κρῦον
κι' ἐνῶ ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἐπῆρα διὰ κουλούρια
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔπεσαν τὰ δύο μου κουμπούρια
καὶ μ' ἐδίωξαν κακὴν κακῶς μετὰ φωνῶν καὶ κρότων
ὡς μηχανώμενον δεινὰ μετὰ τῶν καθεστώτων.

Κι' ἡ Τρίτη ἐξημέρωσε μὴν εἶχε ξημερώσῃ
καὶ οἱ πατέρες εἶχανε παραπολὺ κορώσῃ
καὶ ὁ καθεὶς ἐπήγγαινε ν' ἀκούσῃ ἐσπευσμένως,
ἐγὼ δὲ πάλι, Περικλῆ, ἐπῆγα ὀπλισμένος.

Καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πλήρης ἱστορίας,
ἐζήτησε τοῦ Θεωροῦ μικρὰς πληροφορίας
περὶ τοῦ τί ἀπέκαμε μικρὰ τινὰ κοντύλια
καὶ τῶν ρητόρων ἀναψαν ἀμέσως τὰ καντύλια,
ἀλλὰ ὁ πρωτοκάθεδρος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἠρνήθη 'στὸν Πρωθυπουργὸν νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις
καὶ ἀνεμνήσθη τοῦ Ρουμπόρδ καὶ ἄλλων γεγονότων
κι' ἄγῶν ἐνέσκηψε δεινὸς τῶν δύο προεστώτων.

Κι' ὁ ἕνας εἶπε: «Σὺ, μωρέ, προδίδεις τὴν πατρίδα,
'ἐγὼ ἰδίους ὄμμασιν εἰς τοῦ Ρουμπόρδ σὲ εἶδα,
'ἐσύ, ἐσύ, ἐσύ, ἐσύ μετὰ τῆς συντροφίας

»τὸ ἔθνος κατεπρόδωσες μὲ τὰς δολοφονίας.»

Κι' ὁ ἄλλος εἶπε ἄγριος «Σὺ μόνος ὁ προδότης,
'ὁ Ἐφιάλης ὁ φρικτός καὶ ὁ Ἰσκαριώτης,
'ἐσὺ ὁ ἀποτρόπαιος τοῦ ἔθνους Ἀνταλκίδας,
'ἐσὺ 'στὸ Στέμμα ὡς δειλὸς κατέθεσες τὰς κλεῖδας,
'ἐσὺ μυρίας ἔκαμες μυρίας τε καὶ τρέλλας,
'ἐσὺ τὸ πᾶν ἐπρόδιδες καὶ τὸν λαὸν ἐγέλας,
'ἐσὺ ἀγγόνης ἄξιος κι' ἐπεικῶς σὲ κρίνω,
'ἐσ' εἶσαι γιὰ τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼμαι γιὰ τὴν Τῆνο.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντας 'βαροῦσαν μὲς 'στὰ ὅλα
κι' ἢ φαβορίταις 'πιάστηκαν μαζί μὲ τὰ φωκόλα
καὶ ἦτον ὁ Πρωθυπουργὸς ἀπαίσιος τὸ σχῆμα,
ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις ὀρμᾶ ἐπὶ τὸ βῆμα
καὶ «κάτω» τοῦ Πρωθυπουργοῦ φωνάζει ὁμοθυμῶς,
μὰ 'στὸν Τρικούπη ἔξαφνα πετᾷ ὁ Σκαλτσοδημὸς
μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, μὲ ὅλη τὴν ὀρμὴ του
κι' ἐμπρὸς 'στὸ βῆμα τῆς βουλῆς στηλόνει τὸ κορμί του
κι' ἀπάνω του σὰν νάτανε θεόκτιστο κοτρώνι
συντρίβεται ὁ Θεωροῦς κι' εὐθὺς τὰ κακαρόνει.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ καὶ φασαρία,
καὶ γίνεται κατακλυσμὸς 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
κι' ἀκούς γιακάδες δυνατοὺς καὶ καρυδιαῖς καὶ φάπαις
καὶ τρέχουν χωροφύλακες κι' οἱ εὐζωνοὶ μὲ κάπαις
καὶ ράβδοι ἀνυψόνονται, μὰ βγαίνουν καὶ πιστόλαις
καὶ φεύγουν οἱ ριψάσπιδες καὶ ἡ κυρίαὶς ὄλαις
καὶ τότε τὰ κουμπούρια μου, βρὲ Περικλῆ, φοράρω
καὶ ἤμουν ἑτοιμὸς κι' ἐγὼ νὰ ρίξω ἕνα σμπάρω,
ἀλλὰ δὲν ἔπιαναν φωτιὰ γιὰτ' ἦταν ὑγρασία
κι' ἔτσι δὲν ἔγινε καμμιὰ ἔσπερινὴ θυσία.

Τοιαῦτα ὄντως φοβερά καὶ ἤκουσα καὶ εἶδον,
πλὴν τώρα πλέον, Περικλῆ, ἐκόπασε ὁ κλύδων
κι' ἀκούει, θόρυβον γλυκὺν ἑρατεινῶν γελώτων
καὶ δὴ ὁ Κατσικόπουλος λαλεῖ περὶ ἐρώτων
καὶ λέγει ἐρωτόληπτος καθόλου πῶς δὲν εἶναι
κι' οὐδὲ τὸν τρώγουν αἱ σκληραὶ τοῦ ἔρωτος ὀδύνη
καὶ ξελιγόνεται γι' αὐτὸν ἢ καθεμιά κυρία
καὶ τοῦ φωνάζει κι' ἢ Ροζοῦ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα:

«Ὁ Κατσικοπούλακη μου καὶ Κατσικόπουλέ μου»
κι' εἰρήνευσαν τὰ πνεύματα κατόπιν τοῦ πολέμου
καὶ ἢ φουρτοῦνα 'πέρασε καὶ ἦλθε καλοσύνη
καὶ ἢ λεπτότης ἄρχισε καὶ ἢ ἀβροφροσύνη:

«Ὁ ἐντιμὸς συνάδελφος ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ
'νὰ 'πῶ πῶς ἔχει δίκαιον εἰς ὅ,τι κι' ἂν εἶπῃ...
'ὁ εὐγενὴς μου κύριος, ὁ ἐξοχώτατός μου...

κι' ἄλλα τοιαῦτα, Περικλῆ, τοῦ ντυλικάτου κόσμου
κι' οὐδὲ ἀκούς βοὴν φωνῶν καὶ ἤχων παραχόρδων,
ὁποῦ θαρρεῖς πῶς 'βρίσκεσαι μὲς 'στὴ βουλῇ τῶν
[Λόρδων.

Π.—Ὅρσε λοιπόν, ἀντίχριστε, μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ τράβα πάλι 'στὴ βουλῇ ν' ἀρχίσῃς τὸ νυκτέρι.

Ὁ πρῶτος καλλιτέχνης, Μπονάνος ὁ γνωστός,
ποῦ εἶναι εἰς τὰ γούστα τῆς μόδας θαυμαστός,
καινούρια γιὰ κυρίαὶς 'κουβάλησε καπέλα,
καθὼς καὶ ἄλλαις μόδαις, ποῦ εἶναι μία τρέλλα.
Λοιπὸν ἐμπρός, κυρίαὶς, εἰς τοῦ Μπονάνου ἴσα,
νὰ 'δῆτε καὶ νὰ 'πῆτε «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα.»